

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

EN ROMANONES MURGUISTA

—Em sembla que no hi faig massa bon paper en aquesta xaranga!

J. V. Verd

La vaga escolar a França

ls catòlics alsacians, per a oposar-se a la implantació de les lleis laiques, que imposen la neutralitat religiosa de l'escola, han fet, entre altres protestes, la vaga escolar. Durant tres dies, els infants han abandonat l'escola. Però no l'han abandonada els fills dels republicans laics i dels indiferents, i la vaga escolar ha estat un fracàs, sobretot a les viles.

Heu's aquí un nou èxit petit, però èxit de l'Herriot. Totes les intimidacions han estat empleades contra d'ell, totes les manifestacions també, totes les accions legals, però que voregen la il·legalitat, també. No hi fa res. L'Herriot, impassible, ha persistit en el seu camí de governant laic. És un universitari—es deia de l'Herriot. És molt possible que, a l'últim, se n'adonquin que és un caràcter.

Ho és, i nosaltres l'admirem perquè ha sabut continuar fermament la tradició republicana, amb una habilitat de gran governant. Va retirar l'ambaixada del Vaticà, però ha sabut dir que abans el Vaticà fou hostil a França. Ha lluitat, pacifista, sincer, per l'Estatut de la Pau, per l'arbitratge i el desarmament, però ha subratllat els mancaments d'Alemanya a la pau i a les seves obligacions derivades dels tractats. Ha imposat les lleis laiques, però afirmant que hi té d'haver, per a la completa pacificació religiosa de França, una escola única i nacional, com hi ha una sola caserna. Així, l'Herriot, tocant de peus en terra, en terra francesa, ha pogut fer la seva política republicana.

L'Herriot, així, no és solament un exemple de bon republicà, sinó de polític que sap lligar l'idealisme franc amb el realisme airós. L'Herriot és la línia recta, avalada per la intel·ligència. Si haguessin procedit els nostres republicans, des de l'oposició, i així els nostres lliberals, des de la governació, certes coses no haurien estat possibles. Però en el nostre republicanisme sempre ha fet fallida alguna cosa. Si la personalitat era universitària, li mancava caràcter, i si arribava a tenir caràcter, no posseïa el do d'adaptar-lo a les contingències polítiques. Si alguna vegada s'ha donat el caràcter i el realisme, ha mancat la base universitària, i, de vegades, la moral.

La moral tampoc ha mancat a l'Herriot. I amb una cultura, un caràcter, una visió clara i una ànima honesta, ha pogut resistir aqueixa embranzida catòlica que ha anat des de les grans manifestacions a la vaga escolar.

PARADOX

Un francès, un alemany, un anglès i un polonès foren enviats a l'Àfrica per a estudiar les costums de l'elefant. El francès estigué en Àfrica tres setmanes i de retorn escrigué en una revista un brillant article titulat: "L'elefant i els seus amors". L'alemany hi estigué tres mesos i de retorn publicà un llarg estudi titulat: "L'elefant exemplar de vida fisiològica, econòmica, política i social". L'anglès publicà un volum sobre el comerç de l'ivori. El polonès va estar-hi uns quants mesos més i de retorn va publicar una enredada: "L'elefant i la qüestió polonesa".

Aquest número ha passat per la prèvia censura militar

TEMES SOCIALS

D'UNA POLEMICA

Amb un afany tot novell, com si el tema fos palpitant i les conclusions del debat prolix haguessin d'ésser fatalment d'aplicació immediata, un grup força estimable de socialistes catalans omplena fulls i més fulls d'un simpàtic hebdomadari, polemitzant a l'entorn dels conceptes de revolució i evolució.

Confessem que és aquesta una qüestió que no ens ha preocupat mai gaire, talment com no ens hem deturat una sola vegada a la vida a pensar si el nostre dret individual l'havíem d'instaurar i fer reconèixer a cops de puny.

Comprenem, però, que la diferent idea que puguin tenir els homes, de la mecànica social, els porti a discutir aquests dos conceptes i a establir teories a favor d'un o d'altre sistema. No és ja tan clar que el tema sia objecte de seriosa controvèrsia entre correligionaris i és molt lamentable que l'escalf de la polèmica hagi despartit i divorciat, en tot temps, mentalitats, processos de la sociologia i fragmentat les cohorts proletàries en sectes i conventicles.

Ni el criteri revolucionari ni l'evolutiu, poden ésser substancials de cap concepció social o política. I ens és permès de tenir el dubte de què sien en realitat criteris, i no aspectes de sentiment, d'educació sentimental.

Potser passa amb això, ço que arriba sovint en les qüestions amatòries, que es confon l'òrgan actiu, com diu Eça de Queiroz.

Difícilment es pot sotstreure a la influència del sentiment revolucionari a un poble que "sent" bategar el replec més profund de la seva consciència i que "sent" el sentiment adquirit evolutivament amb força i virtut de realització, d'execució.

El cristianisme és, potser, l'acció evolutiva més intensa, àmplia i perllongada que coneix el món, i no obstant el cristianisme, doctrina de renunciament, de mansuetud, de perdó, ha esdevingut revolucionari i fratricida en diversos períodes històrics.

Perquè les coses no vénen sempre per passos comptats i cal precipitar-les, es justifiquen els moviments revolucionaris; i això tant al mont Aventí, com en el temps d'Espartacus; i a l'Anglaterra de Cronwell i a Rússia... El revulsiu és un element importantíssim d'una ciència tan conservadora com la terapèutica.

Que la naturalesa no fa salts, no és una norma que hagi d'imposar-se a l'esperit i al desenrotllament de les societats humanes. Si Darwin té raó, no en tanta Spencer. El transformisme pot ésser una explicació suficient de fenòmens de biologia animal, però no de dinàmica social. I cap teoria científica

ha demostrat encara, ens sembla, que la transformació "per salt" sia en els pobles tan impossible com a les plantes o en les espècies zoològiques. La història de la humanitat és alguna cosa més que l'Astronomia o la Història Natural. Es que hi ha, per damunt de tot, la Voluntat i el Pensament de l'home.

Una cosa que no es deu tenir per plausible és l'afany immoderat de revolucionarisme, el manteniment dels esperits en constant tensió bel·licosa. No hem cregut mai, ni podem creure, que sia tasca positiva fer creure al poble que tots els moments són bons per a donar la batalla i que se'n pot lliurar una cada dia—que cal lliurar-la—mentre s'acosta la final victòria. Hauríem de pensar una mica més amb el pobre Oswald d'Espectres, quan es parla del sol de la llibertat, que també és de vegades malaltís i ple de taques.

Consagrem-nos més aviat a anar creant i refermant el "sentiment de llibertat i de justícia"; i el nostre braç serà així més fort

GLICINI

DE SAGRISTIA

—He vist una senyora que tirava deu durus a la caixeta de les ànimes.

—Porta'ls, noi, i digues a la majordona que no m'esperis aquesta nit, que sóc a vetllar un malalt.

ALBINYANA

A la vora d'Albinyana hi ha un poblet anomenat Les Pesas. En aquest poblet hi ha un senyor rector molt eixerit i ple de l'esperit de sacrifici que predicava Jesús. Es per això que es sacrifica molt, però molt pel poble.

El primer acte d'aquest rector fou renovar l'Església; després posà una escola, ja poden comptar com i de quina classe. Ara fa poc, s'entretenia despotlicant el pobre Carnestoltes i va prometre fer una "missió". Així hi haurà més disfresses quan es faci. Creiem que farà baixar l'aigua d'Albinyana i al peu de l'Església hi farà construir uns grans abeuradors.

Ja convé, ja. I mentre s'abeurin, ell que xiuli.

Un sagristà sense feina

De Lesseps a Catalunya

Ja en tenim!... Ja tenim "Metro"! Ja podem cridar ben alt: Oh, sí que és gran Barcelona! Té un "metro" més! Es ben clar!

L'altre dia vaig pujar-hi, més ben dit, hi vaig baixar, cent cinc graons, asseguro que no s'acabaven mai.

Un, dos, tres, com els comptava, poc a poc, sense cridar, com un prec de catacumbes seriós, devot, tot pensant cada passa que l'ensorres, més dins terra vas entrant, si dura molt, quina en fóra treure el nas a l'altra part, per exemple, a l'Argentina, o als indrets del Paraguai, però no, un amplíssim túnel distingeixo, avall, avall,

i amb peus de plom i amb gran cura vaig baixant, baixant, baixant. Ja sóc baix! Tothom em mira! Ningú de mi en treu l'esguard. Apar que em diguin: "Quin heroïl Ets un valent! Pots passar!" Formosa és la foradada!

La fa força interessant blanques rajoles fent caires amb anuncis de mosaic, això sí, l'aspecte és tètric, sort que és ben il·luminat, amb una olor de reumàtic i amb un aire d'humitat que apar talment que hom es trobi dintre les coves d'Artà.

Ve el tren, amb forma de monstre quan surt amb fam de son cau, amb terratrèmol de fúries i amb un esguard infernal fa un bram, amb veu rogallada (es comprèn amb l'humitat) i al ser enfront del gros públic para en sec, tot grinyolant, obre ses portes i dintre rabent entrem tots plegats, omplim son ventre i... ens tanquen.

Déu ens hagi perdonat! Ja som dins, bell espectacle, aquell ventre és ric i blanc, apar un cotxe de nuvis o el bressol d'un rei infant. Ronca altra volta la fera, treu els frens i avall se'n va fugint com ca, quan l'empaïta la quitxalla amb rocs i fang.

Pel camí fa dos parades, millor dit, són dos esglais, car obren, tanquen i marxen i el que es queda, ja vindrà; i amb menys del temps que els ho conto arribem amb ansietat a l'estació "Catalunya", pujo els graons, sens comptar, sospiro al veure les Rambles, miro amunt i miro avall, m'oriento un xic i amb fermesa exclamo: Prou!... prou n'hi ha!

No torno mai més al "Metro" perquè el viatge és massa car.

JULI VERT

El cas del Poble Nou

Encara hi han salvatges entre els homes. Encara hi ha gent que viuen a ciutat i haurien de viure al bosc.

Al Poble Nou s'ha donat un cas, no de salvatgisme, sinó de bestialisme pur:

Vivia un matrimoni amb un fill d'uns vint anys i amb una filla de catorze. La mare estava malalta. La filla feia dies que tenia vòmits—síntoma de la maternitat—. Acudí el metge i, després d'inspeccionar-la, dongué el diagnòstic de què estava embarassada. Obligaren a la filla que digués qui era el seu amant i ella s'obstinà en negar-s'hi, dient que era amenaçada de mort si ho descobria. A l'últim descobrí que era el seu pare, que amenaçant-la i amanyagant-la abusava d'ella des de què féu la primera comunió, a l'edat d'onze anys, i a l'arribar a la condició de dona sofrí els afectes naturals.

El sàtir aquest, ha estat pres. Es tan repugnant aquest cas, que així com sempre aboguem pel criminal per un sentiment humanitari innat, en aquest cas només sentim un profund despreci per aquesta bestialitat. Es comprèn que un home mati per a robar a un altre. Es comprenen tots els crims i totes les degeneracions del món, si v leu, àdhuc les més absurdes. Però no comprem el cas d'un pare que abusa bestialment de la seva filla.

Nosaltres no som casats ni tenim fills i sabem de la manera que els estimariem. Un fill és la continuació de nosaltres mateixos; representa la perpetuïtat del nostre nom. Abusar d'ell és una cosa que per la seva magnitud és tan incomprensible que no és qualificable. Es de monstre, de monstre, tres vegades monstre.

Un pobre demanava noblement una almoina en un carrer de Madrid.

—No us avergonyi—li digué un transeunt—de fer un ofici tan vil quan encara podríeu treballar?

—Senyor—respongué el captaire amb aquell to altiu de castellà—diners us demano no pas consells.

Ai, si ho senten els obrers!

Suposem que els nostres amics, que segurament són aficionats a la literatura eclesiàstica, hauran llegit el notable manifest dels cardenals i arquebisbes francesos a propòsit de les lleis laiques. Si per casualitat algun amic no l'ha llegit encara, li recomanem que el llegeixi de seguida. Si volguéssim usar una frase vulgar, diríem que és un document que s'hi pot sucra pa. Allò que ens ha cridat més l'atenció és la teoria que expliquen els prelats francesos a propòsit de la justícia o injustícia de les lleis. Segons la seva teoria, les lleis laiques són injustes i per tan no s'han de complir.

Ai, si els obrers senten això! Si per als prelats francesos i per als catòlics en general, la llei que estableix l'escola pública neutra és a dir respectuosa per a totes les creències sense estar adscrita a cap, és una llei injusta, que no ha d'ésser complerta, què han de fer els obrers davant les lleis que en la societat moderna regulen la propietat i les relacions entre el capital i el treball?

Si amb l'excusa que una llei és injusta, poguéssim deixar-se de complir, els obrers, que consideren profundament injustes les lleis capitalistes, estarien en el seu dret perfectíssim en revoltar-se contra elles, i per justificar aquesta actitud en tindrien prou amb exhibir el manifest dels cardenals i els arquebisbes francesos.

Estariem ben posats que unes lleis aprovades pel Parlament, sancionades pel cap d'Estat, ratificades pel resultat d'eleccions generals successives, i consagrades per un temps de vigència relativament llarg, poguéssim deixar-se de complir perquè una fracció les considera injustes! Admetent aquesta teoria, tot ciutadà podria deixar de complir la llei allegant que, segons el seu entendre, aquesta llei és injusta. En arribar l'hora de pagar les contribucions, aquesta teoria eclesiàstica podria ésser objecte d'una gran aplicació.

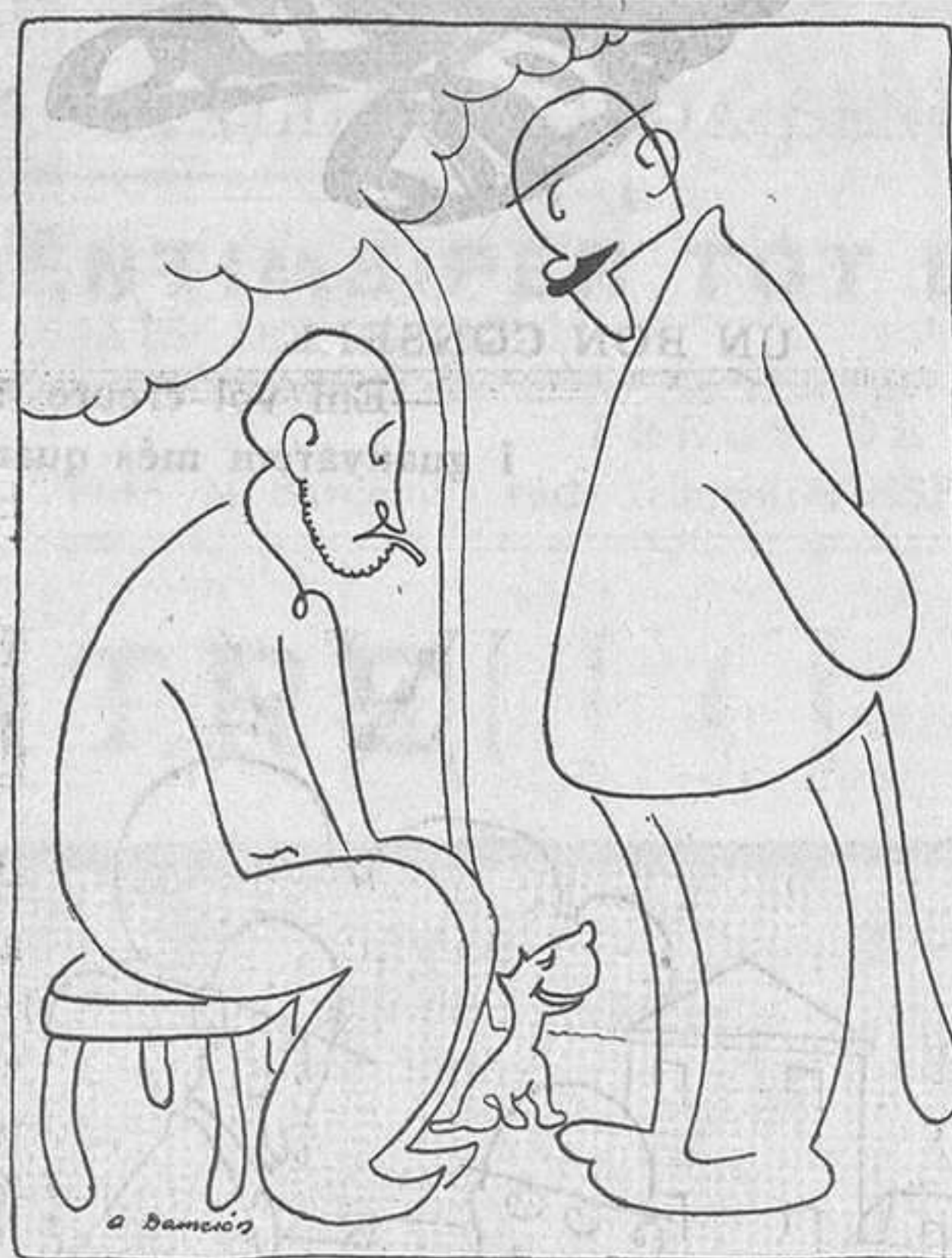
Tenen el cervell girat a l'inrevés pel fanatisme, els qui diuen coses terribles contra les lleis laiques. Què és una escola laica o neutra? Si és com ha d'ésser, és una escola a la qual poden assistir tots els nois de totes

les religions i de totes les creences, sense que s'imposi a cap una religió o creença determinada. Si els catòlics es revoltessin contra l'ensenyament musulmà, protestant, antireligiós imposat als seus fills, tindrien raó. I si alguns mestres s'extralimiten en aquest sentit, hi ha motius per cridar-los a l'ordre. Però aplicat rectament, el principi laicista no és altra cosa sinó el principi de la llibertat humana dins l'escola.

Quina paradoxa més odiosa és aquesta que presenta com a persecutòria una llei que estableix el respecte a totes les consciències, i que demana que s'imposi dins l'escola una religió determinada! Precisament això últim és un atac a la llibertat de la consciència humana.

Els fets confirmen sovint aquella dita d'Anatole France, segons la qual l'Església catòlica crida que la persegueixen quan no li permeten que persegueixi els altres!

FULMEN

DESGRÀCIES DE LA VIDA

- Diu que et va fugir la dona?
- Sí.
- I estàs trist, ja ho veig!
- Es clar! Com que ha tornat!

L'infern dels pobres

L'infern dels pobres ja sabeu quin és? És una casa sense pa.

No cal que hi vagi el rector predicant el dejuni. El dejuni hi arriba abans que el rector i que el predicot.

No cal que els diguin que han de comprar la butlla per a poguer menjar carn. Si compren la butlla, és fàcil que en mengin menys encara, perquè gastaran el poc que els resta amb la butlla. No cal que els diguin que aniran a l'infern. L'infern ja el tenen allà per essència, per presència i per potència. L'infern dels pobres és el no tenir pa.

En aquest temps de Quaresma aneu a l'església a oir els predicots que us faran; compreu la butlla si us sembla, i si no teniu pessetes no menjareu carn; fareu abstinència a pesar de la butlla i dels que l'han fundat.

Els rics carcundes no menjaran carn, però s'emportaran el peix millor que surti a la plaça. Tu, pobre, no menjaràs ni carn ni peix. Bé ho saps prou i massa.

No és difícil fer set quaresmes a l'any com fan certes ordres religioses. És molt més difícil fer el dejuni forçat que fa l'obrer.

S'explicaria que els que tinguin pecats i vulguin fer penitència fessin els seus dejunis. Però l'obrer que no té altre pecat que el del treball amb la seva honradesa, no deu dejunar, sinó atipar-se com més millor i de les substàncies més nutritives.

L'obrer, però, no pot menjar carn; és condemnat, generalment, a l'infern dels pobres, que és una casa sense pa.

Una mossa grossa, forta i fornida acusà a un metge vell d'haver-la forçat i demanà que fos condemnat a casar-s'hi o a pagar una quantitat considerable.

—Com digué el jutge—vigorosa com sou, heu permès que ell s'aprofités de vós? No us faltava pas força per a defensar-vos.

—Ah! bon senyor—respongué ella—quan ploro i rabio si que en tinc de força, però no en tinc gens quan ric.

BATALLA DES ARREU - DE - TOT

LA PIETAT A LES BESTIES

Veu's aquí una institució profundament simpàtica. A Londres s'ha creat aquesta bella institució que ensenya als infants a ésser pietosos amb les pobres bèsties abandonades al carrer. A Espanya manca una institució així,

Curant els gossos del carrer a Londres

ja que aquí els infants acostumen a ésser més salvatges, més cruels, més mal educats que enlloc, però no és fàcil que es creï. Si es tractés d'un club de futbol!

Aquests infants londinencs recullen les bèsties perdudes pels carrers de la gran ciutat, i els peixen i els emparen.

Això és ensenyar a ésser bo—cosa molt difícil d'aprendre—i és ensenyar que la bondat és lo millor que hi ha en el cor de l'home.

UN REI AMB SORT

Veu's aquí l'estàtua d'un rei egipci autèntic. Des de què els anglesos i la senyora Myriam Harry exploten—els uns arqueològicament, i l'altra literàriament—la vall dels reis, tot lo

Un rei egipci

egipci, més o menys egipci, s'ha posat de moda.

Diuen que això, la moda, és la tirana del món. Potser és veritat quan tants ho diuen. I

nosaltres, per això, perquè potser sigui veritat, anem també a seguir la moda i a parlar d'Egipte.

D'Egipte, avui, ens interessa aquest rei, aquest felicitat rei de la quarta dinastia dels faraons. Ja d'ell tan sols ens queda la seva estàtua, aquesta pedra que el temps ha bromat. No sabem res d'aquest rei, ni el seu nom. Si fóssim gent ignorant, que no ho som—i ens sap molt greu no ésser-ne—creuríem que es deia Radamès, com el d'Aida.

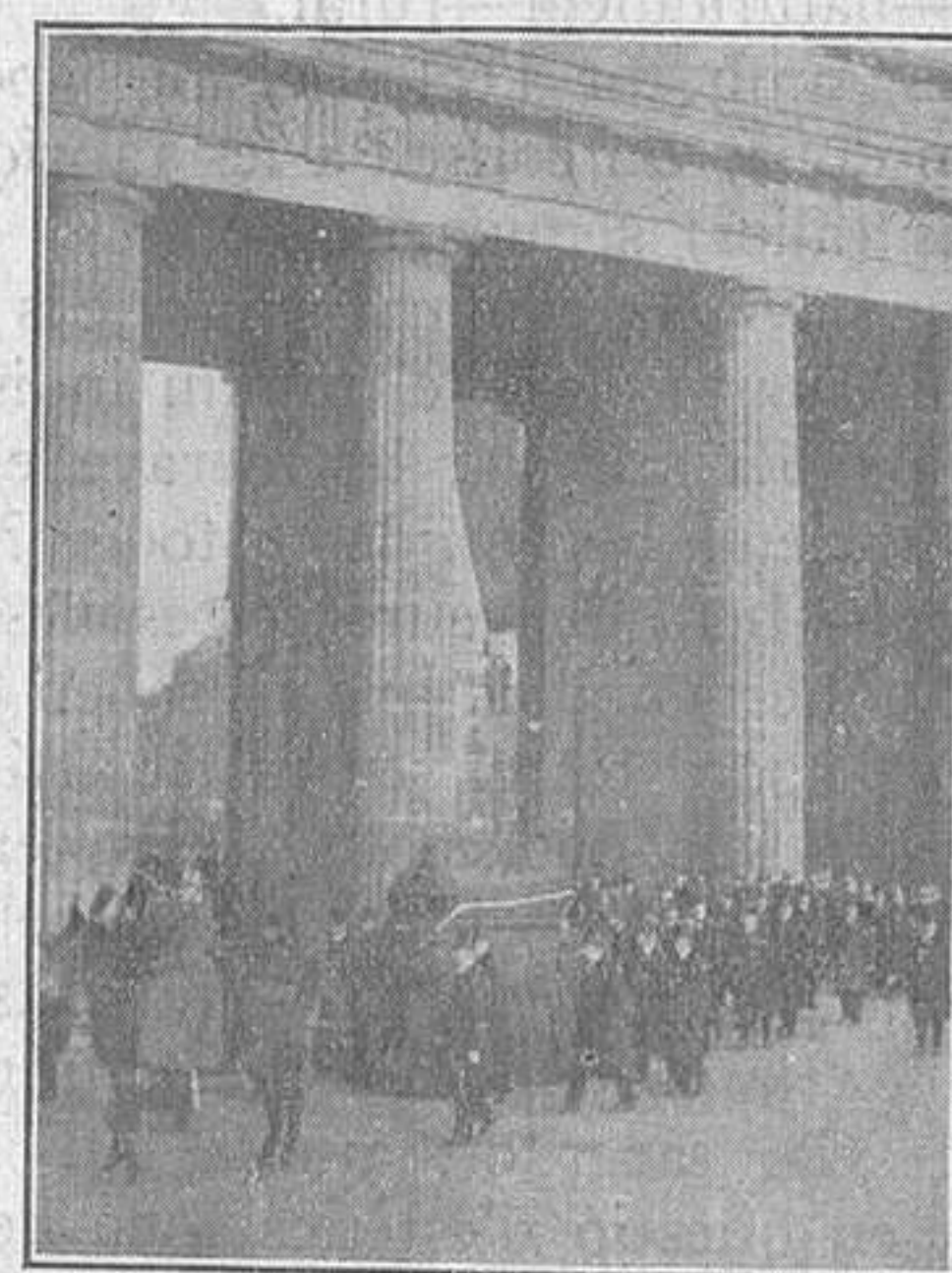
No sabem res de la vida d'aquest rei. Però segurament va viure i regnar felicitat. Perquè en els temps en que florí el bon rei, no hi havia fonògraf, ni radiotelegrafia, ni pianoles elèctriques, ni calefacció central,.....

L'ENTERRAMENT D'EBERT

Qualsevol diria, en veure la grandiositat d'aquest enterrament, que Alemanya ha sentit molt la mort del seu president Ebert. Nosaltres, francament, creiem tot lo contrari: creiem que el poble alemany no sentia massa afecte per Ebert. Per què? Perquè Ebert era el president de la república, i el poble alemany és essencialment imperialista. Alemanya, encara que no s'ho vulgui confessar a si mateixa, enyora al kaiser, a la bèstia immunda i egòlatra de Guillem II.

L'enterrament d'Ebert ha sigut revestit d'una pompa, d'una grandiositat imponents.

Com els jacobins de la revolució francesa, han adoptat els alemanys d'ara—que van dis-

L'enterrament d'Ebert a Berlín

fressats de jacobins—a l'estil romà antic per a fúnebre cerimònia.

Com els antics jacobins... que eren vençuts per Napoleó i Carles X.

El fèretre del primer president de la República alemanya.

EL PA

"El nostre pa de cada dia", demanen els creients en l'oració que ells creuen més excellent del "pare-nostre". I el pa nostre de cada dia que en porta d'afany i dolors! Si tot es solucionés per mitjà d'una súplica, que n'hi hauria de famèlics que no ho foren. Però als desesperats per la fam, als pobres que van de porta en porta i—encara molt pitjor—els que no poden ni gosen anar-hi, no són escoltats en les seves súpliques ni pel cel ni per la terra. El Déu del "pare nostre" no els atén i l'animeta vil de l'home ric tampoc.

L'obrer treballa desesperat pel nostre pa de cada dia. Sent aquell estigma al front del "Guanyaràs el pa amb la teva suor", i el que guanya és molta suor, però de pa no gaire. I per comble de la ironia el flequer sempre té una excusa o altra per a apujar-li el pa. L'obrer nostre ja quasi sembla una reminiscència de la tribu de la fona que enllà del temps havia poblat la illa de Mallorca. Aquesta tribu tenia entre les seves costums bàrbares, la de que el pare posava un tros de pa dalt d'una branca i el fill tenia que fer-lo caure amb la fona si volia menjar. L'obrer quasi ho ha de fer de la mateixa manera, suant de cos i d'esperit per a fer caure el pa amb la fona del treball i dels neguits, i braceja i braceja i tira pedrades i més pedrades per a fer caure el pa, i el pa quasi sempre el veu més enlaire.

En aquests dies s'ha apujat el pa. L'han posat com si diguéssim a una branca més alta perquè veien que així com estava encara era possible d'arribar-hi i el cas és que l'obrer no pugui menjar; tenir-lo subjecte per mitjà de la gana.

I després li diran quatre inqualificables que demani al Senyor "el nostre pa de cada dia". Ja en tenen ja d'ironia els panxa-plens. Si acàs, el pa, desu-li del tot d'una vegada, que no tingui de bracejar inútilment. Però jo us juro que el dia que això fos, si no menja ell tampoc menjareu vosaltres.

Clergues rurals

Nosaltres, anticlericals com ja sap tot-hom, som devots de l'art i l'ésser devots de l'art ha fet augmentar el nostre anticlericalisme. Ens hem enutjat moltes vegades davant d'un temple antic custodiat per un clergue—naturalment—rural.

I ara, amb tot l'eclecticisme possible, voldríem donar un consell a les fàbriques de capellans (àlies) seminaris.

Perquè en els seminaris no se'ls fa estudiar un curs de d'art, el mínim indispensable per a saber apreciar les meravelles artístiques que demà hauran de custodiar?

Perquè hem de veure certes bestioletes rurals d'aquesta indole que ni saben que un retaulle vell perd tot el seu mèrit artístic redaurant-lo? Perquè molts d'ells tenen un concepte tan pobríssim i mesquí del bell que a tot ço que veuen antic els sembla asquerós i cau en la pagesada de restaurar-ho?

Hem vist sacerdots rurals tan pobres d'ànima en qüestió d'estètica, que hem trobat impossible i no ho creiem encara el que ells resin cada dia les excel·lències dels psalms.

Resen—si acàs—amb una inconsciència tan fenomenal que no és explicable.

Ja hem dit que som anticlericals, però sabem ben bé de cert que si els capellans sapiguessin el què diuen quan resen, si ho comprenguessin i es compenetrassin ben bé amb ço que resen, tots ells serien gran artistes. Ara no són més que un altre objecte que coloreix el paisatge rural, com un bou o una mula o un boc o un altre semblant.

Una dona venia d'enterrar el seu marit. Feia uns tres anys que eren casats. Hom pot pensar si la pobre dona plorava i gemegava.

Una de les seves veïnes provava d'aconso-lar-la, però la pobre dona no s'entenia de res i plorava sempre com una Magdalena.

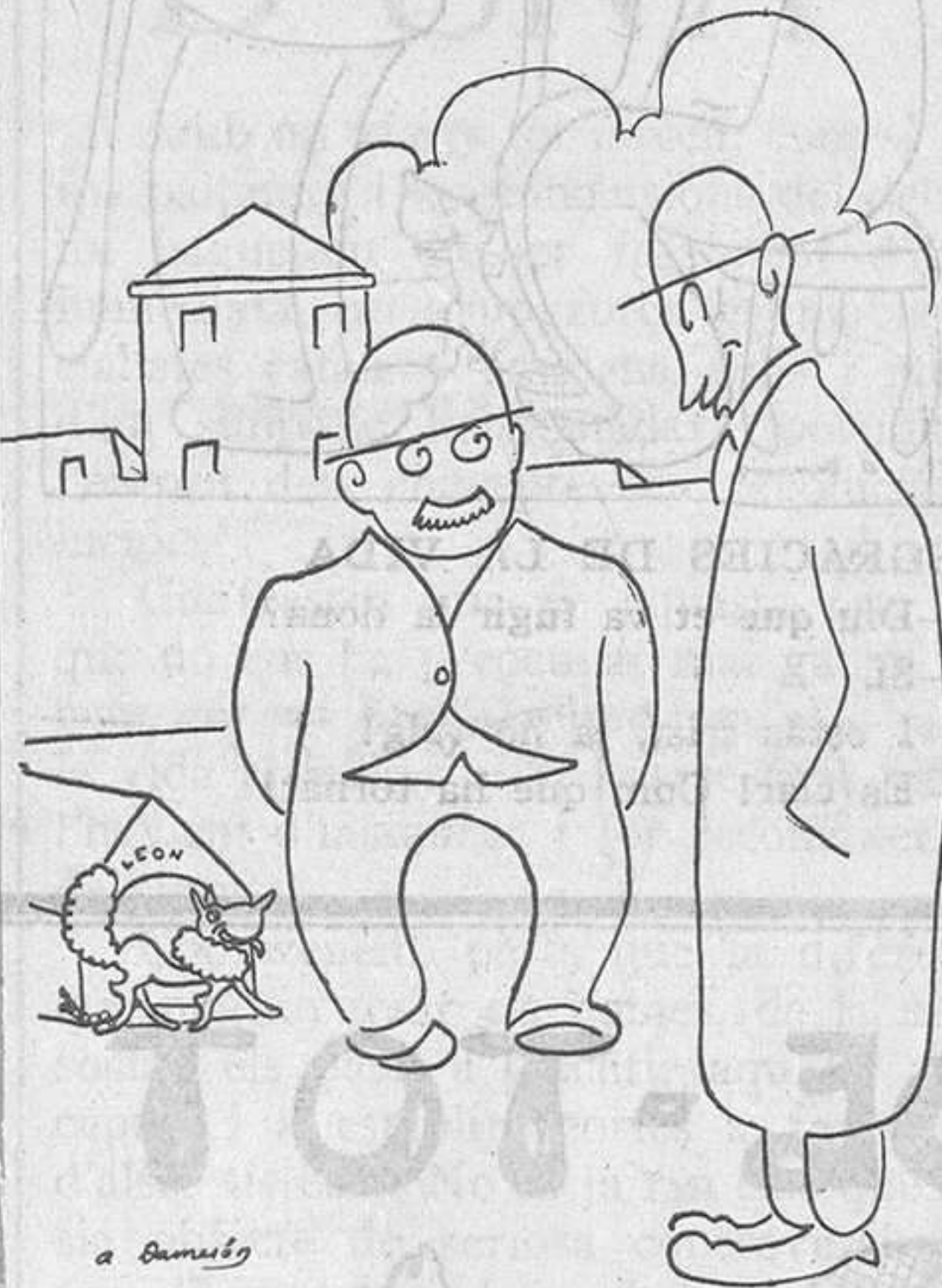
—No em queda res d'ell, pobre!
—Oh!—li digué dolçament la veïna—ell us ha deixat un bell infant!

—Pobra de mi—sospirava ella—no era pas d'ell.

UN BON CONSELL

—Em vol creure, senyor vicari? Posi la Raquel a la capella i guanyarem més quartos!

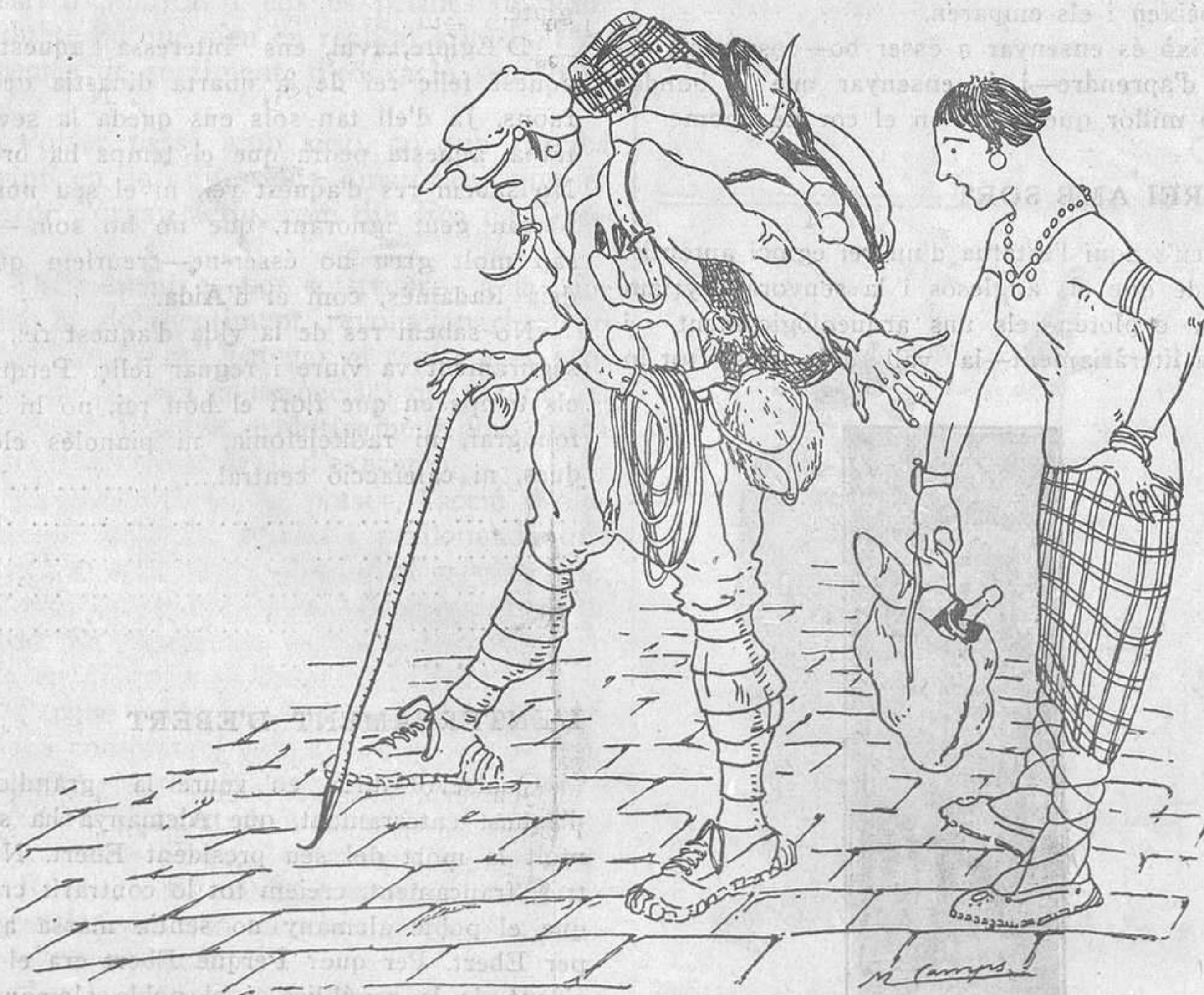
PRECAUCIONS

—I també el té lligat a la nit?
—No, l'entro a dintre perquè no me'l prenguin.

LA VÍCTIMA DE SEMPRES

Sempre plou sobre mullat.

ELS PERILLS DEL DIA

—Noia, em sembla que atravessar la rambla ens costarà més que atravesar el Montseny!

A ca'l Ajuntament s'ha nomenat una ponència perquè estudiï i dictami l'informe de l'anterior Comissió de l'Exposició. Un dels primers que s'oposaren al nomenament de la ponència fou l'ex conseller senyor Caparà. No ho trobem estrany. Com que és representant de les bombetes "Z", els ulls li devien fer pampel·lugues.

Els estudiants d'Àsia s'han posat al costat dels cardenals i bisbes, protestant de les últimes gestions religioses del govern francès. Els professors reiteren la seva adhesió a les lleis laiques.

Aquesta vegada els estudiants no s'aporten com estudiants, sinó com a rudimentaris. En canvi els professors els donen bon exemple.

La vida cada dia es fa més impossible. Les subsistències, al revés del "Metro", van enlaire, cada dia més enlaire. Així com s'inventen raditelefònies i altres coses per l'estil, per què no es pot trobar la manera de fer els estòmacs aviadors per atrapar les subsistències?

El cardenal Dubois, de París, ha declarat que la carta tramessa pels cardenals francesos referent a la supressió de l'embaixada del Vaticà, havia estat mal interpretada. Nosaltres creiem el contrari: creiem que ha estat ben interpretada, però que no se n'ha fet cas, que és l'únic que pot fer-se tractant-se d'aquesta gent.

Qui no tingui cor de fera que passi una nit pels barris baixos i veurà l'estesa de gent miserable dormint pels recons i vora les portes, i sentirà una profunda pietat.

Després llegiu el diari i trobareu que us parla de la construcció de cases barates i sentireu fàstic i odi a l'ensem. Quin món!

Es creia que a l'Ajuntament de Barcelona es nomenaria alguna regidora. Es veu, però, que a Barcelona no hi ha cap dona que es vulgui immiscir-se en aquests afers. Ho trobem estrany amb tanta gente bien com tenim! Jo, si arribés el cas, proposaria a la meua bugadera, que no calla mai. Ja veurieu qui safaretx. Pitjor que ara, que ja és dir molt.

Es una cosa que no falla: Quan es parla molt de seguretat, és perquè s'està insegur. Ara totes les principals potències del món treballen per la seguretat i el desarmament. Ara, doncs, nosaltres temem una altra catàstrofe potser pitjor que la passada.

Ens hem de lamentar una vegada més de la joventut poca-solta que puja. Només de cara al futbol. Només sap tirar cosses, característica de certes bestioles. Cal reaccionar fortament contra aquesta plaga. Cal fer, si cal, una lliga antifutbolística, on segurament s'hi aplegarien tots els elements entenimentats i capaços de fer alguna cosa que no sigui tirar cosses a l'aire.

A França torna a haver-hi una gran agitació religiosa.

Com que França és la nació lliberal, la forta, la recta, la bona, ja sabem a qui tocarà perdre. Que es preparin els ensotnats per a rebre una altra derrota.

Això ha d'animar als bons esquerristes d'aquí.

Ja hem passat Sant Josep. Sant Josep, com que sap que som bons minyons, se'ns ha aparegut i ens ha fet unes manifestacions molt interessants: Ens ha dit que cansat de la farsa clerical, que no fan les coses com Déu mana, ha pensat retirar el seu Fill del negoci.

Celebraríem que fos un fet.